

Στα σύνορα, στα τρένα, στους δρόμους, στα νοσοκομεία...

Κράτος και κεφάλαιο κάνουν δολοφονία

Δύο χρόνια από την κρατική και καπιταλιστική δολοφονία στα Τέμπη

Δεν ξεχνάμε-δεν συγχωρούμε

Τα τελευταία χρόνια η παγκόσμια συστημική οικονομική κρίση χτυπά με μένος τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα σε όλο τον κόσμο. Οι κρίσεις στην οικονομία, στο περιβάλλον, οι πόλεμοι σε κάθε γωνιά του πλανήτη, η γενοκτονία στην Παλαιστίνη και η πολεμική προετοιμασία οδηγούν σε αλληπαλάλληλες καταστάσεις έκτακτης ανάγκης. Τα κλειστά σύνορα και οι επαναπροωθήσεις μετανασ(ρι)ών, οι καραντίνες και οι εγκλεισμοί στα σπίτια, τα lockout από τα πανεπιστημιακά ιδρύματα σε περιόδους κοινωνικών αναταραχών ή με το φόβο αυτών, η αυστηροποίηση του ποινικού κώδικα και κώδικα ποινικής δικονομίας, οχύρωσαν και ισχυροποίησαν την καταστολή. **Την ίδια στιγμή που οι εξουσιαστές ευαγγελίζονται την κοινωνική ειρήνη, η κοινωνική βάση συμπιέζεται ακόμα περισσότερο μέσω της εντατικοποίησης στους χώρους εργασίας και του δυσβάσταχτου κόστους διαβίωσης εξαιτίας της ακρίβειας, με συνέπεια να μην υπάρχει ελεύθερος χρόνος και χώρος ούτε καν για σκέψεις χειραφέτησης, κάτι που σε συνδυασμό με την παραίτηση και την αφομοίωση, που τα τελευταία χρόνια διαρκώς κερδίζουν έδαφος, οδηγεί στην αποστασιοποίηση από τα κοινά και στην οπισθοχώρηση των εργατικών αγώνων.**

Τα αφεντικά κατάφεραν να προεκτείνουν τα πεδία εκμετάλλευσης και καταπίεσης και να πάρουν πίσω εργατικά κεκτημένα αγώνων του παρελθόντος. Αγώνων που σημάδεψαν με την έντασή τους τις προηγούμενες δεκαετίες και διαμόρφωσαν/συνειδησίαι εκατοντάδων αγωνιστριών και αγωνιστών μέχρι και σήμερα. Η θωρη εργασία σε κάθε εργατική νομοθετική ρύθμιση βρίσκεται υπό αίρεση, οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας και οι κληδικές διεκδικήσεις τείνουν να εξαφανιστούν κάτω από τον ατομικό φάκελο προσόντων του εκάστοτε εργαζομένου. Η πριμοδότηση της ρουφιανιάς, η ελπίδα για ανέλιξη στην ταξική πυραμίδα και οι λογικές του «ο θάνατός σου, η ζωή μου», ή αυτές του ωχαδερφισμού στοχεύουν στη διάλυση της ταξικής συνείδησης και προωθούνται από όλους τους ιδεολογικούς μηχανισμούς του κράτους. **Η κατάργηση της πενθήμερης εργασίας, η επίθεση στην απεργία μέσω της αυστηροποίησης των όρων προκήρυξής της και η ευκολία δικαστικών αποφάσεων που θέτουν παράνομες κάποιες εξ αυτών, αποτελούν σημεία της κρατικής πολιτικής που δίνει γη και ύδωρ στα αφεντικά.** Η υποτίμηση της εργασίας ολοένα και αυξάνεται, πηγαίνοντας παράλληλα με τη γενικότερη υποτίμηση των ζωών των πιο περιθωριοποιημένων και εκμεταλλευόμενων κοινωνικών κομματιών. Οι θάνατοι στα αστυνομικά τμήματα, στα σύνορα, οι εργατικές δολοφονίες είναι πλέον καθημερινότητα, γεγονός που οδηγεί σταδιακά στο να συνηθίζουμε την είδηση της κάθε δολοφονίας.

Κάθε βδομάδα άλλο ένα ρεπορτάζ για ένα «τραγικό ατύχημα εργατή/ριας» κατακλύζει τα ειδησεογραφικά δελτία. Άλλη μια βρέθηκε νεκρή σε ακόμα ένα κάτεργο και κάθε λογής αφεντικό τρέχει να ρίξει κροκοδείλια δάκρυα για το γεγονός. Όσο και αν προσπαθούν να μετακυλήσουν τις ευθύνες τους στην κακή τη μοίρα ή την κακιά στιγμή, η πραγματικότητα είναι ότι μπροστά στα κέρδη τους οι ζωές των εργατ(ρι)ών δεν κοστίζουν τίποτα. **Είναι στο χέρι μας οι άνθρωποι αυτοί να μην καταλήξουν θλιβερά νούμερα στατιστικών στοιχείων, αλλά η μνήμη τους να μας οπλίσει με ορμή και αποφασιστικότητα για να αγωνιστούμε ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο.** Η οπισθοχώρηση των εργατικών διεκδικήσεων συναντά σήμερα την έλλειψη πίστης στο ότι μέσω του αγώνα μπορεί να αλλάξει το στιδήποτε. Η απασία του μέσου της απεργίας σαν κάτι ξεπερασμένο και μόνο γραφειοκρατικό, η έλλειψη εργατικής αλληλεγγύης μεταξύ των εργαζομένων και η μη συμμετοχή και οργάνωση σε σωματεία βάσης αφήνουν ελεύθερο το πεδίο στον ταξικό εχθρό. Είναι κομβικής σημασίας να πιαστεί ξανά το νήμα των αγώνων, να οργανωθεί η αντίσταση και επίθεση σε κάθε είδους αφεντικό και εξουσιαστή. Η στήριξη και η οργάνωση σε σωματεία βάσης μακριά και ενάντια με τον γραφειοκρατικό συνδικαλισμό της αφομοίωσης και ενσωμάτωσης στην αστική νομιμότητα, είναι αυτή που θα ενισχύσει τις ταξικές εκείνες σχέσεις που θα φέρουν την ρήξη με το κυρίαρχο status quo. **Η απεργία και το μποϊκοτάζ στους απεργοσπαστικούς μηχανισμούς είναι βαρύνουσας σημασίας για να ανακαλύψουμε ξανά το δρόμο, τη συγκρουσιακή πρακτική, εκείνη τη δράση που θα αντιπαρατεθεί με τα κυρίαρχα προτάγματα και από κάτι παλιό του μακρινού παρελθόντος θα προωθήσει την επαναστατική προοπτική.**

Κράτος και αφεντικά περικόπτουν κάθε κοινωνική παροχή. Η συντήρηση και η κατασκευή απαραίτητων υποδομών, όπως αντιπλημμυρικά και αντιπυρικά έργα, νοσοκομεία, δρόμοι, φαντάζουν στα μάτια τους περιττά. Βασικά και αναγκαία αγαθά δίνονται σε ιδιώτες για εκμετάλλευση, με συνέπεια την περειαίρω υποβάθμισή τους και τον αποκλεισμό για τα φτωχά άτομα. Διαμορφώνονται παράλληλα, τα κατάλληλα εκείνα νομικά πλαίσια, αλλά και μέσα συγκάλυψης και διαπλοκής προς αποφυγή κάθε επίπτωσης σε περίπτωση που κάτι δεν πάει καλά. **Μια στρατηγική που αδιαφορεί πλήρως για τις επιπτώσεις των ιδιωτικοποιήσεων ρεύματος, νερού, υγείας, μέσω μαζικής μεταφοράς κα, σε πλατεία κοινωνικά κομμάτια.** Η μονοπωλιακή κατοχή σημαντικών για την επιβίωση τομέων ή η παραχώρησή τους σε μεγαλοεπιχειρηματίες οδηγεί ντετερμινιστικά σε

υπέρογκες αυξήσεις των τιμών δυσκολεύοντας ή και αποκλείοντας από αυτούς τα πιο φτωχοποιημένα κοινωνικά κομμάτια. Μην ξεχνώντας το πως το ίδιο το κράτος διαχειρίζεται τις κρατικές υπηρεσίες (πχ δυσλειτουργίες σε ασανσέρ νοσοκομείων, έκρηξη λέβητα σε δημοτικό σχολείο, κατάρρευση οροφής ΠΑΔΑ κ.α.), το πρόταγμα για μια άλλη κοινωνική οργάνωση, που θα επανεξετάσει και θα ορίσει τις επίπλαστες και μη ανάγκες, προκειμένου αυτές να δομηθούν με όρους ιστιμίας, αλληλοβοήθειας και αλληλεγγύης, παραμένει πιο αναγκαίο από ποτέ.

Η δολοφονία στα Τέμπη συμπεκνώνει στην ουσία της το πως το κράτος και ο καπιταλισμός θεωρούν τις ζωές των από τα κάτω αναλώσιμες. Ήταν βράδυ της Τρίτης 28 Φεβρουαρίου 2023 όταν δύο τρένα, το ένα επιβατικό ιδιοκτησία της Hellenic Train και το άλλο εμπορικό, συγκρούστηκαν. Οι νεκροί και οι τραυματίες ήταν δεκάδες. Τα αίτια της σύγκρουσης εκείνης της βραδιάς ξεκινούν χρόνια πριν. Ένα σιδηροδρομικό δίκτυο ήδη παρατημένο από το κράτος περνά στα χέρια ιδιωτικής εταιρίας σε εξευτελιστική τιμή. Εργαζόμενοι σε ωράρια λάστιχο, εκπαιδεύονται σε ελάχιστο χρόνο, για να μπορέσουν να στελεχώσουν βάρδιες μιας εταιρίας που επιλέγει να δουλεύει με χειροκίνητες ρυθμίσεις κυκλοφορίας. Συνδικαλιστικά όργανα που όταν απεργούσαν καταγγέλλοντας τη κατάσταση του σιδηροδρόμου και τις συνθήκες εργασίας είτε καταστέλλονταν, είτε οι απεργίες τους κηρύσσονταν παράνομες και καταχρηστικές από την αστική δικαιοσύνη. Και πριν καλά καλά παγώσει το αίμα των νεκρών, οι κρατικές γλώσσες εξαπέλυσαν την κρατική προπαγάνδα, επιστρατεύοντας όλα τα διαθέσιμα μέσα (ΜΜΕ, δικαστήρια), προκειμένου να μηδενίσουν τις ευθύνες του κράτους και του κεφαλαίου, για να κουκουλωθεί και να συγκαλυφθεί άλλη μια δολοφονία, ορίζοντάς τη ως ανθρώπινο λάθος.

Οι δολοφονημένες και οι δολοφονημένοι στα Τέμπη δεν ήταν οι αναγκαίες θυσίες για να φτιαχτούν οι σιδηρόδρομοι στον ελληνικό χώρο όπως χυδαία ειπώθηκε από μεγαλοδημοσιογράφο, είναι οι παράπλευρες απώλειες του κέρδους των καπιταλιστών και των πολιτικών του κράτους. Είναι αυτές και αυτοί που βίαια θα συναντήσουν τις νεκρές της Πύλου, τις δολοφονημένες από την πατριαρχία, τους δολοφονημένους στα ΑΤ και τα σύνορα, τα άτομα που πνίγηκαν και κάρηκαν τα τελευταία χρόνια ανά τον ελληνικό χώρο. **Εκείνες και εκείνοι που θα μας θυμίζουν πάντα τους λόγους για τους οποίους ο αγώνας για την καταστροφή του υπάρχοντος είναι η μόνη προοπτική. Για να τελειώσει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, του ανθρώπου στη φύση, για να μην υπάρχουν διευθυντές και διευθυνόμενοι, για μια αναρχική ανεξούσια κοινωνία, με κοινοκτημοσύνη και ισότητα.** Όπου όλη η κοινωνία θα κατέχει τα μέσα παραγωγής και το καθένα θα προσφέρει σύμφωνα με τις δυνατότητές της και θα λαμβάνει σύμφωνα με τις ανάγκες του. Για έναν κόσμο που η αλληλεγγύη και η αλληλοβοήθεια θα αποτελούν βασικά πυρηνικά τους κομμάτια. Για αυτόν τον κόσμο θα αγωνιστούμε μέχρι τέλους, για την κοινωνική και ταξική επανάσταση που θα απλωθεί σε όλο τον πλανήτη. Για την Αναρχία.

Αυτοοργάνωση, Αντίσταση, Αλληλεγγύη

Πόλεμο ενάντια σε κράτος, αφεντικά, φασίστες

Εργατικά ατυχήματα και σφαίρες στο ψαχνό τον πόλεμο τον ζούμε κάθε μέρα εδώ

Αναρχική συνολογικότητα Acte
acte@riseup.net/acte.espivblogs.net

